

25 поверх бізнес-центру «Парус» я вдивляюсь в місто, яке рухається, як зладжений механізм. Все йде зі звичною стабільністю, щільні затори на виїзд з центру о шостій. Біля Палацу Спорту збирається натовп на концерт о сьомій. А кав'ярні заповнюють службовці.

На сірій канапі сидить молода амбітна журналістка Forbes. Її передбачливе запитання все ж змушує поринути в спогади.

«Що привело вас до успіху?»

Я згадую той день в 1992 році, коли прийшов до батька, щоб повідомити, що залишаю університет та збираюсь з товаришами займатися бізнесом. Їздити закордон за товаром та продавати на ринку. Тоді я бачив в цьому більше перспективи ніж в міжнародному праві. Юристи в лихі дев'яності були нікому не потрібні, як і більшість людей з вищою освітою.

Зібравши всю свою мужність, я повідомив батьку: «Я не хочу витратити час, гроші потрібні вже тут і зараз». Я гадав, що розмова затягнеться, що батько буде умовляти мене не кидати навчання, але ні. Він стримано прийняв моє рішення. Дістав з комода дідусів годинник, який йому подарував Швейцарський уряд за плідну дипломатичну співпрацю.

- «Тримай, хотів подарувати тобі на випуск, але ти вирішив почати доросле життя раніше. На удачу!»

Вже ввечері я сидів в вагоні купе з друзями. Вони пили коньяк, жалілись на інфляцію та планували, куди будуть витратити гроші. А я дивився на дідусів Rolex на руці. Згадував, як вчився по ньому визначати час і слова дідуса: «Будь уважний до деталей - вони покажуть правду».

В мене не було загальної ейфорії. Незаконна діяльність не надихала, алкоголь я не вживав, а червона дев'ятка не була показником успіху.

Я вийшов на наступній зупинці. Все ж таки «Гроші тут і зараз» - це не шлях до успіху. З дитинства я мріяв бути, як дідусь, поважним, відстоювати інтереси держави та жити правдою. Родинний спадок давав відчуття стабільності та правильного вибору.

Вже тридцять років я відстоюю інтереси держави та українських компаній в міжнародному арбітражі. За моїми плечима десятки виграних справ. Своїм вибором в нічному купе для міжнародної торгівлі я зробив більше ніж, як би двічі на місяць їздив за контрабандною жувальною гумкою.

На запитання журналістки я відповів лаконічно:

«Відчуття моменту та увага до деталей – це мій шлях до успіху».